

PADESÁT STUPŇŮ VE STÍNU

/1/

„Jezdíme ráno na koni do pouště, časně, ještě za chládku, neměla byste chuť vyjet si někdy s námi?“ zvala Vlastu paní Dunlopová, žena dobrosrdečného Ira, ředitele Královské nemocnice.

Vlasta by moc ráda jela, ale nemá koně. To prý nevádí, koně vypůjčíme. Řekneme panu Di Lottimu. Ten se v koních vyzná, určitě vám sežene dobrého.

„Řekneme panu Di Lottimu, řekněte panu Di Lottimu, pan Di Lotti vám poradí...“ slyší ze všech stran a už jí to jde na nervy. Osmadvacet a půl roku se dokázala obejít bez pana Di Lottiho a konekoců vždycky dosáhla toho, čeho dosáhnout chtěla, tak proč by se teď měla věčně shánět po panu Di Lottim?

Poznala ho, když k ní jednou doprovázel svou nemocnou ženu, která se nedávno stala Vlastinou pacientkou. Chudák paní Di Lottiová, nikdo už pro ni nemůže udělat víc než jí ulehčit umírání. Musela to být krásná žena, než takhle celá vyhořela tuberkulózou ve vražedném podnebí Perského zálivu. On je také pěkný člověk, štíhlý, vysoký, temnooký Ital, sebevědomý, sebejistý. Tak sebejistý, že Vlastu jeho přítomnost dráždí a vyvádí z rovnováhy.

„Děkuju vám, ale není třeba pana Di Lottiho obtěžovat. Řeknu Mahmúdovým, určitě mi koně půjčí.“ Ale pak na to zapomněla.

Smluvili se na úterý ráno, vyjeli brzo, na hluboké modři nebe začínaly blednout hvězdy.

Giorgio Di Lotti Vlastě pohotově opatřil čistokrevnou arabskou hnědku z kmene Šammár. Kobyłka byla svěží a poslušná, pan Di Lotti se opravdu vyzná v koních.

Poušť. Asi jako každý Evropan představovala si ji kdysi Vlasta okrově žlutou, víceméně plochou, jednotvárnou. Donekonečna stejné písečné duny.

Už dávno ví, že to není pravda. Poušť má barvy a mění je v prů-

běhu roku i v průběhu dne. Má svá návrší, skaliska a osamělé balvany. Zjara je poušť kolem Bagdádu zelená a kvete droboučkými bělavými kvítky. Nejkrásnější jsou kaparové keře: na tenké trnité větvičky usedají bílé květy jako velcí motýli. Když bílí motýli odkvetou a puknou zralé plodnice, je to, jako by keře rozkvetly podruhé – tentokrát temně červenými květy. A nad tím vším od obzoru k obzoru nesmírná modrá klenba oblohy.

Na pahorku seskočili z koní a čekali na východ slunce. Nejdřív se objevil uzounký zlatistý pruh, za ním pomalu, jako z vln, se nořila ohromná rudá koule. Majestát, velkolepé božstvo. Velkolepé a trochu zlověstné. Pramálo se podobalo domácímu slunkku z jižních Čech, žlutému sluníčku s dlouhými paprsky a pusou rozesmátou od ucha k uchu, jak je děti malují na školní výkresy.

Na zpáteční cestě pobídl koně do klusu, aby unikli slunečnímu žáru. Míjeli venkovanky, mlékařky z pouštních osad kolem Bagdádu. Chodily ve skupinkách, vznosné jako královny, na hlavě pyramidu nádob. Zpívaly. Každý den takhle nosí do města mléko, jogurt a bílé řezy buvolí smetany. Některé jdou tři hodiny cesty tam a tři hodiny pak za poledního vedra pouští nazpátek.

„Gémar jó, gémar jóóóó,“ smetana, smetana, vyzpěvují mlékařky hlubokými altovými hlasy, sotva dojdou k prvním domkům předměstí.

Vlasta si oblíbila ranní vyjížďky i štíhlou arabskou hnědku. Pokud neměla domluvenou nějakou operaci – operovat se teď dalo jenom časně ráno –, jezdila do pouště každý den. Někdy s Dunlopovými, někdy ji doprovázel Giorgio Di Lotti. Nedá se říci, že by jí snad „nabídl doprovod“ – spíš ji poprosil, zda by s ní občas mohl jet. Jezdívají dřív rádi se ženou, dokud byla zdravá, jenomže ona teď nemůže a syn, však víte, jací takoví chlapi jsou, dá se zlákat ještě tak na golf. Východ slunce v poušti je pro něj sentimentální romantika. A jezdit sám, to člověka netěší... Sebevědomý, poněkud arogantní muž to říkal s takovou pokorou, že nedokázala odmítnout.

— — —